

Darila za bika. Osrednji odbor c. kr. Kmetijske družbe je sklenil, da bo dajal za subvencijske bika, ki so že dve leti uporabljajo za plemo, a so še vedno dobri plemenjaki, za vzdrževanje posebna darila v znesku po 300 K, pod pogojem, da jih lastniki še nadalje uporabljajo za plemenitev. V poštev pridejo biki, ki jih je družba kupila leta 1914 in jih oddala prošnjikom. Darila se bodo priznala po poprejšnjem strokovnjaškem ogledu bika in ko je bikorejec podpisal posebni reverz. Darila se izročijo živinorejcem po zadovoljivi plemenitvi bika po poteku roka za vzdrževanje, to je torej v letu 1917. Prijave in prošnje za priznanje daril za vzdrževanje se naj naslavljajo na osrednji odbor c. kr. Kmetijske družbe do najpozneje 16. maja 1916 in predložijo potom okrajnega odbora ali pristojnega podružničnega načelnika. Dan in kraj ogledovanja bikov bo se pravočasno naznanil po poteku dobe za prijavitelje. H ogledovanju je treba s seboj prinesiti redne zapiske o skokih. Pri pomni se še, da se bodo priznale premije le onim posestnikom, kojih lastnina so biki ob času ogleda. Ako živinorejec bika odproda po dobljeni pravici na darilo, zapade premija.

Pomanjkanje žvepljenih palčic za žveplanje sodov. Vinogradniki se pritožujejo, da ni nikjer dobiti žvepljenih palčic za žveplanje sodov. Kdor si na kak drug način ne bo znal ohraniti sode čiste in zdrave, bo imel vsled tega veliko škodo in se je bati, da bo vino ali sadjevec v nežvepljenih sodih splesnilo. Napreden gospodar iz mariborske okolice nas prosi, da bi svetovali vinogradnikom sledeče sredstvo kot nadomestek za žveplene palčice: Vzami tanke kose trdega papirja in jih močno namoči v tekoči gumij. Te kose nato prav na debelo potrosi z žvepljenim praškom, kateri se oprime namočenega papirja. Tako pripravljene požvepljene kose papirja se nato obesijo na podstrešje, da se posušijo. Ko so dovolj suhi, se lahko rabijo za žveplanje sodov, kakor navadne žveplene palčice.

Krompirjev strap. Pri neolupljenem krompirju je treba sedaj v spomladi pred kuhanjem izrezati očiči, ker je začel krompir poganjati in je v njem več salonina kakor jeseni. Posebno nezdrav je krompir, ki je v zaduhli, mokri kleti. Voda, v kateri se je kuhala ocl krompir, je škodljiva prašičem. H krompirjevi juhi je treba dosti peteršilja in majarona, nekateri svetujejo tudi, da se odlije voda, ko je krompir v prvič prevrel. Ljudstvo pravi, da je mrzel krompir tako strupen za bolehave ženske, da dobe lahko udnico ali pljučnico, če olupijo velike množine mrzelga krompirja. Marsikdo, ki je letos prisiljen uživati več krompirja kakor druga leta, čuti, da mu ni kaj prav. Človek se pač nabaše, da ni prazen. Črna kava s kumino brani, da se razpase bolezen po krompirju po životu ali kmalu pravijo, da bo težko dobiti prekmorske kave, ostala bo kumina. Treba jo bo pražiti in zmleti. Pomaga za bolečine v čreveh in napenjanje.

Pritožbe najemnikov.

Najemnica s Pohorja nam piše:

Hud je položaj najemnikov. Vsak drugi, naj bo kmet, trgovec ali karzekoli si še pomaga, da se lažje vtrpi sedanji položaj, a mi ubogi najemniki se moramo ravnati tako kakor drugi hočejo. Naj omenim to-le: Kmet ima dosti njiv, govede, svinj itd.; mi ubogi ljudje pa si moramo zemljo najeti, pa je še skoro dobiti ni, ker premožnejši ljudje sedaj pravijo: Je bolje, da njiva v puši leži pa trava raste, ker je živina silno draga. Tako mi več prinese, kakor če zemljo v najem dam. Je mogoče res, pa to je le za premožne ljudi, ne pa za nas, ki nimamo svoje zemlje. Mi ne živimo od mesa, pač pa od vsakdanjih zgancev in krompirja. Zato pa mi ubogi ljudje prosimo, naj se zemlja, katera v puši leži, da v najem, da bi se pridelalo več živeža na deželi. Nastela bi lahko veleposestniki, ki imajo veliko njiv in silno rodovitne, pa ravno tako kupujejo živež kakor mi ubogi ljudje, ker ne skrbijo, da bi se vse obdelalo. To ni prav! Sedaj je potrebno si pridelati čim več živeža.

Nekateri pravijo: »Če si veliko pridelam, mi vzamejo.« Tudi to načelo ni pravo. Če bi vsak tako govoril, kam pa bi prišli! Vprašam tudi: Zakaj pa v trgovinah niso na vsem blagu označene najvišje cene? Jako dobro bi bilo, ko bi tudi po štacunah bolj ostro pazili na višje cene in sicer pri vsem blagu. Jaz sem sarna prepričana, da mnogi staro blago sedaj prodajo za novo. To ni

prav! Ravno tako je tudi pri drugih rečeh. Pač prehitro hitijo cene kvišku. Danes je blago še po tej ceni, jutri pa stane že veliko več. To je čudno, da se čez noč tako podraži. Želim, naj bo na vsako najmanjšo stvar določena najvišja cena. Drugače bo po vojski veliko bogatih pa še več revežev.

Žena s Pohorja pri Oplotnici.

Varčevanje z modro galico.

Poslušajte se galuna!

Najzanesljivejše sredstvo proti peronospori je škropljenje trte z modro galico. Zatiranje peronospore z modro galico že samonasebi znano podraži vinogradniški obrat, sedaj pa celo, ker je cena modri galice tako visoka in sicer 3 K 25 v do 5 K 1 kilogram. Galica pa letos ni samo izredno draga, ampak je tudi ni dobiti v tisti množini, kot bi jo rabili. Radi tega moramo z galico varčevati, kolikor se da, in rabiti nadomestna sredstva, da si na eni strani kaj prihranimo ter da bodo vinogradi ostali zdravi.

Za škropljenje trte se pri nas rabi % do 2% raztopina modre galice v vodi in s potrebno primesjo apna. Taka raztopina je premočna, kajti pravzaprav zadostuje na 100 l vode že 10 dek modre galice, a iz praktičnih razlogov jemljemo močnejšo raztopino, in sicer zato, ker moramo v naših razmerah vedno računati z obilim dežjem, ki škropljenje trte zopet prehitro izpere. Če bi imeli sredstvo, ki bi modro galico navzlic dežju dobro držalo na listju, bi izhajali s prav majhnimi množinami modre galice, a žal takega sredstva nimamo. So pa vendarle sredstva, ki zmes od modre galice, apna in vode naredijo na trtnem listju navzlic dežju trajneje učinkujoče in eno takih-le sredstev je galuna. Če primešamo n. pr. tej zmesi galuna, se škropivo trdnije drži listja in se izhaja z izdatno manjšo množino modre galice.

Kakor apno ne učinkuje proti peronospori, ampak ima le namen, škodljivo jedko žvepleno kislino v raztopini zamoriti, tako tudi galun prav nič ne učinkuje proti peronospori, temveč ima le namen, škropivo na trtnem listju navzlic dežju narediti tako, da se teže izpere, vsled česar se sme brez vsake bojazni vzeti znatno manj modre galice.

Izkušnja uči, da polovica običajne množine modre galice enako dobro učinkuje, če se druga polovica nadomesti z galunom. Ta izkušnja je v gnotnem oziru za vinogradnike sedaj velikanske važnosti, kajti kg modre galice stane letos od 3—5 K, a kg galuna stane le 60 vinarjev.

Če se poslužujemo pri škropljenju trte proti peronospori galuna, prihranimo torej skoraj polovico izdatkov za škropilno zmes.

O škropljenju s škropilno zmesjo od modre galice, galuna, apna in vode, ki se po izumitelju tudi imenuje Martinijeva zmes, piše prav umestno izborni veščak g. c. kr. vinarski nadzornik za Kranjsko Boh. Skalicky takole:

Po Martiniju se pripravi škropilna zmes tako, da se vzame na 100 l vode 40 dek galice, 40 dek galuna in 50 dek apna. Vendar se za naše razmere, elasti vsled čestega mokrega poletja, priporoča vzeti to zmes nekoliko močnejšo in sicer: za prvo škropljenje je vzeti na vsake 100 l vode $\frac{1}{2}$ kg galice, $\frac{1}{2}$ kg galuna in 1 kg apna; za drugo in nadaljnja škropljenja pa vzamemo na vsake 100 l vode $\frac{1}{4}$ kg galice, $\frac{1}{4}$ kg galuna in $\frac{1}{2}$ kg apna. Kdor hoče pa narediti zmes še močnejšo, ta naj vzame za drugo in poznejše škropljenje po 1 kg galice, 1 kg galuna in 2 kg apna na 100 l vode. Tako močna zmes pa zadostuje v vsakem slučaju in vsaka močnejša tekočina je potratnost.

Pravilno pripravljamo to škropilno zmes na sledeči način: Vodo razdelimo na dva dela in sicer od 100 l vzamemo kakih 20 l proč za raztopitev apna, v ostalih 80 l pa raztopimo galico in galun. Galica in galun se raztopita obenem skupaj in sicer na ta način, kakor smo doslej topili samo galico, t. j., da se obesite obe 5novi skupaj v eni vreči ali enem košku tik pod površino vode v čeber. Ko ste se obe snovi raztopili, razmešamo v drugi posodi v 20 l vode pripravljeno ugašeno apno v redak apnen belež (apneno mleko), ki ga nato skozi gosto sito ali redko platno precedimo v raztopino galice in galuna in tam dohitro pomešamo.

Kako in kdaj je treba trte škropiti, je vsakemu marljivemu vinogradniku itak dobro znano. Vsi zeleni deli trte morajo biti s škropilno tekočino dobro in

fino poškopljani in se mora tekočina na trti, preden se pride prvi dež, dobro posušiti.

Če pa hočemo s škropljenjem doseči pravi učinek, moramo škropiti v pravem času. Če vremenska, potem ne pomaga nobeno sredstvo in naj je še tako dobro.

To naj si zapomnijo zlasti vsi tisti amarniki in zabavljači, ki svojo lastno brezbriznost radi pripisujejo na rovaš "slabe galice" itd.

Po toči zvoniti, pravijo, da ne pomaga, čeprav še tako lepo klenkamo. Tako je tudi pri peronospori. Prekasno rabljeno ne more nobeno sredstvo trto proti boleznijo ohraniti, pa naj vzamemo samo modro galico, ali naj primešamo galuna.

Kdor hoče torej sigurno delati, ta si mora zapomniti, da je treba škropiti pred cvetenjem vsaj dvakrat, po cvetju pa vsaj enkrat!

Dokler se pri nas ne poprimejo vinogradniki načela, da je treba pred cvetenjem dvakrat škropiti, ne morejo pričakovati pravega uspeha. Pri nas žalibog večina vinogradnikov s škropljenjem odlašajo in se le potem, ko se prične trta že paliti, prične škropiti. A potem jim pa tudi štirikratno škropljenje ni preveč, uspeha pa le nič ni, ker je bilo poglavitno načelo, škropiti zgodaj, zamujeno.

Prvič moramo škropiti torej prav zgodaj; to je takrat, kakor hitro požene trta za peč dolge peganjke in kakor hitro se zarod dobro vidi. To škropljenje je največje važnosti, zlasti za grozdje. Drugič je treba škropiti kakih 14 dni pozneje in sicer tik pred ali pa tudi med cvetenjem. Tretjič škropimo potem po preteku daljših treh tednov in sicer takrat, kadar so jagode debele kot proso ali grah.

Le če je vreme prav moko, se priporoča škropiti potem še enkrat, v četrtič in sicer čez tri do štiri tedne. Edino na ta način je mogoče trto pred boleznijo popolnoma obvarovati.

Kdor pri sedanji dragi modri galici škropi samo ž njo in je polovico ne nadomešča z galunom, ta je zapravljivec, ki ne zasluži imena razumnega gospodarja.

Galun ima v zalogi c. kr. Kmetijske družba za Kranjsko v Ljubljani in ga oddaje 100 kg po 60 K, posavljenega na kolodvor v Ljubljani. Če vladin oddaja v vsaki množini. Tudi Zveza gošp drug za Stajersko v Eggenbergu pri Gradcu si je nabavila letos večjo množino galuna. Zaloge galuna pa tudi niso več posebno velike, zato se naj vinogradniki podvzajo in ga naj takoj naročijo.

Sejajte proso!

Kdo izmed starejših ljudi se še ne spominja na proseno kašo? Bila je to tečna domača jed, ki se je posebno priljubila otrokom. Znan je še kmečki pregovor: Kaša je otročja paša.

Za pripravljane prosene kaše ali prosenega pšena so imeli svoj čas v vsaki kmečki hiši stopo. Stopa je priprosta lesena naprava, ki so jo izdelovali na kmetih. Imeli so ročne stoppe in trake, ki so se gonile z nogo. Slednje so bile bolj priljubljene, kar se z njimi lažje dela in več opravi. V pustih zimskih dneh se je slišalo v nekaterih krajih skoraj v vsaki hiši pokanje stoppe, kajti v stopah so izdelovali tudi ječmenovo in ajdinsko pšeno. Navadno so opravljali to delo starci, pa tudi mlajši ljudje in večji otroci so morali, čeravno neradi, opravljati to, ne ravno kratkočasno delo. A glavno je bilo, da se pridelava tečnega pšena razne vrste za hišo, kajti takrat hišni gospodarji niso radi nosili denarja po nepotrebnem v prodajalne.

V novejšem času je seveda vse drugače. Stoppe so postale zelo redke; manjka pa tudi kaše. Vzrok je iskati v tem, da se je ljudstvo navadilo na riž, ki se je dobil pred vojsko tudi pri najmanjšem kramarju na kmetih. Pridelovanje prosa je ponekod skoraj popolnoma prenehalo; pa če ga še kje sejejo, ga rabijo večinoma za kuretino. Še leta 1904 se je pridelalo v naši državi 771 metričnih centov prosa, a leta 1909 je še 406 centov. Sedaj je riž težko dobiti tudi za drag denar; v nekaterih krajih ga sploh ni. Zelo umestno bi torej bilo, da bi se kmetovalci zopet spomnili prosa in pridelovali ponovno tečno proseno kašo. Otroci bi se tega gotovo zelo veselili. Proso se seje začetkom mesca maja do sredi junija. Za 1 hektar zemlje rabimo za posev 28—30 kil semena. Proso najbolje stori, če se seje na zemlji, kjer so bile poprej okopavice (koruza, krompir itd.), ali za deteljo, kajti sicer se plevel v njem preveč zaplodi.

Proso dobro uspeva le v topleni podnebju (na pr. v vinskih rajih); zemlja mora biti dobro obdelana, bolj težka. Glavni pogoj za prosjevanje je, da se proso skrbno opleje. Proso dozori pri nas koncem avgusta in začetkom septembra. Na 1 hektar se pridelata do 24 metričnih centov zrnja in do 50 centov slame. Glede hranilne vrednosti je uvrstiti proseno ka-

Iso fakoj za žitem in sočvirju. Proseno zrnje se laško porabi tudi kot hrana za konje.

Zeleti bi bilo, da se ljudstvo zopet povrne k pridelovanju prosa, kjer se razmere za to ugodne. To bi bilo umestno posebno sedaj, ko se druga živila težko dobijo, pa tudi zaradi varčnosti, da se denar ne izdaja po nepotrebnem za reči, ki se dovajajo k nam iz drugih krajev.

Opomba uredništva: Ako komu primanjkuje semena, naj se obrne do c. kr. žetvenega komisarja na okrajnem glavarstvu, ki bo gotovo vedel posestnikom svetovati, odkod dobiti preso za seme.

Italijansko bojišče.

Italijanom ni nič kaj ljubo, da se Rusi pošiljajo nekaj moštva na francoska bojišča. Polkovnik Baron piše v „Giornale d'Italia“, da bi naj Angleži poslali več čet na Francosko, Italija pa ne more slediti ruskemu zgledu, kajti italijanske žrtve so veliko večje kakor angleške, četudi je Italija gmotno slabša. In vrhu tega se čuti Anglija na otoku za svojim brodom varna, dočim mora Italija, ki je slaba, računati na avstrijski vpad.

Na italijanski fronti so se vršili posebno hudi boji na Tirolskem za gorsko višino Kol di Lana. Lah se nam jo vzeli, a en greben smo jim že zopet od vzeli. Pa tudi če bi Kol di Lana ostal v laških rekah, bi Lah ne mogli posebno napredovati, kajti hitro za Kol di Lano, niti 4 km daljave, se dviga gora Sette sassi, visoka 2700 metrov, in ob strani se nahajajo še druge višine, ki morejo uspešno braniti vsa podvzvetja ob vznožju gore.

Napad na Trst bode gotovo naši letalci ob pravem času pošteno poplačali.

V Italiji so se zopet vpoklicali novi vojaški obvezanci pod orožje.

General Borojevič o soški armadi.

Dunajski list „Neue Freie Presse“ se je obrnil na nekatere naše najodličnejše vojskovodje s prošnjo, da napišejo za Veliko noč nekaj besed o svojih armadah. General Borojevič je poslal dunajskemu listu naslednje pismo:

„Vašemu povabilu, da izpregovorim k velikonočnim praznikom nekaj besed o soški armadi, se po mojem mnenju najbolje odzovem, ako govorim o posamezniku, o priprostem vojaku, o častniku na fronti, o malih kamenčkih, iz katerih je sestavljen prekrasni mozaik naše armade.“

Ni treba zagotavljati, da se vse stori, da se usoda vrlik mož, ki se 11 mesecev vsako uro nahajajo v sili in nevarnosti, čim najbolj olajša, da se jih z vsem preskrbi, kar jih jači v izpolnjevanju njihove ponosne naloge. Zvestoba in vnema, s katero izpolnjujejo svojo težko dolžnost, se izraža pogostoma v posameznih dejanjih, v usodi posameznikov, ki silno gane celo srce starega vojaka, kakoršen sem jaz.

Iz tisočev podobnih prigodb Vam hočem podati le eden mal dogodek:

V armadi imam moža, četovođjo Pavla Golcsova, ki se je beril v Srbiji, v Karpatih, ob Sanu in ob Soči. Šestkrat ranjen, komaj ozdravljen, se je vedno znova povrnil na fronto. V četrti soški bitki sedmič težko ranjen, s tremi častnimi znamenji odlikovan, je bil vprašan, ako ima kako željo, ki bi mu jo mogli izpolniti. Ali veste, kaj je hotel? Prosil je, da se mu omogoči videti svojega poveljujočega generala, da bi mu mogel izraziti zvestobo do smrti.

Ta želja se mu je izpolnila. V bitkah preizkušeni cesarski in kraljevski princ, sam junak in kar najbolj čeneč pravo hrabrost, je pohitel k junakovi postelji.

Ali je treba, da Vam o razpoloženju soške armade še kaj več razlagam? Ali naj še navajam nofranje vzroke njenih uspehov?

Narod, armada, ki ima take moze, stoji pokonci v najsilnejšem viharju, se ne vda celemu svetu sovražnikov. Biti takim možem voditelj, je največja sreča na tem svetu. To je največja sreča, kar more doživeti vojskovodja, da se zrealizira njegove želje in njegovi cilji v smeri vsakega posameznega moža. Najvišje je tu samo ob sebi umevno. Podjetnost, drznost in radostno prevzemanje odgovornosti od generala do prostaka slavijo tu triumfe.

Ta duh je pokopal v soških bitkah veselje veliko silnejšega sovražnika do napadov.

Borojevič, general pehote.“

Boji na Doberdobski planoti.

Na južno-zahodnem robu Doberdobske planote, t. j. med Selcami in Tržičem, se vrše od 21. aprila naprej živahni boji. Sovražnik se trudi, da bi predril našo črto, a zaman. Borba se je nadaljevala tudi čez praznike. Dne 24. aprila so naši udri pri Sv. Martinu v sovražno postojanko in so tam uničili z razstrelbami vse italijanske obrambne naprave.

Na Veliki četrtek so Lah severni del Gorice zopet srdito obstreljevali.

Lahi zopet metall bombe na Trst.

Na Veliki četrtek, dne 20. aprila, je priplulo nad Trst zopet 7 laških zrakoplovcov in je vrglo 25 bomb na mesto. Ubitih je 9 oseb, med temi 5 otrok. Vse je zadela ena sama bomba. Druga bomba je zadela salezijanski samostan, v katerem je okrog 500 otrok molilo pred sv. Rešnjim Telesom. Samostan se je porušil, a otrokom se — glej čudež! — ni zgodilo nič hudega. Srečno so vse spravili izpod razvalin.

Borba za Kol di Lano.

Izhodno od Bolcana na Tirolskem leži ob italijanski meji čez 2000 metrov visoka gora Kol di Lana, katere obvladuje nižje gorovje v prostoru izhodno in severoizhodno od Bolcana. Lah se na vse kriplje trudi, da bi dobil te gore v svojo posest. Po večtedenskih hudih bojih se je končno posrečilo Italijanom, da so dne 19. aprila, ko so poprej vrh gore z razstrelbami porušili, zasedli vrh Kol di Lano. Na Veliko sotoče, dne 22. aprila, pa so naše čete zopet zasedle opiralnišče „Graf“ na slemenu severozahodno od glavnega gorskega vrha. Naši so vse laške napade na svoje postojanke na Kol di Lano gladko odbili. Naši težki topovi obsipavajo Italijane vrh koldilanske gore z neprestanim ognjem.

Na Doberdobi.

Slovenskoštajerski mladeniči nam pišejo z Doberdobske planote:

Ker smo sami krepki mladeniči, stojimo trdno kakor skala proti italijanskim jarkom in varujemo Doberdobske planote. Nesrečni sovražnik je že večkrat hotel predreti naše vrste na Doberdobi. A nobeden napad se mu še ni posrečil. Dne 23. marca je napadel sovražnik petkrat naše postojanke. Pa slovenskoštajerski fantje stojijo kakor skala trdno, zatorej jim je bil vsak napad popolnoma odbit in Lah so bili vrženi nazaj. Kri naših slovenskoštajerskih fantov ne stali in Lah si na Doberdobski zemlji ne bo polente pražil. Vaš naročnik Jakob Živko od Sv. Lenarta v Slov. gor., Jožef Potočnik iz Frama pri Mariboru, Franc Robar iz Leviča pri Slov. Bistrici, Martin Pengračič, Jurij Ajd in Franc Kapun od Sv. Mortina pri Slov. Bistrici, Anton Stumpf iz Brežnice pri Poljčanah in Jožef Soršak iz Brinja pri Slov. Bistrici.

Bog kaznuje Italijana za nezvestobo.

Italijansko bojišče, dne 4. aprila: Srčne pozdrave pošiljamo s koroških planin vsem bralcem našega „Slovenskega Gospodarja.“ Naznamim Vam, da polentar tukaj še precej strelja s topovi, pa najraje na kako pečino, kjer menda vidi kakšno divjo koko, da bi jo dobil, ker se že bliža Velika noč in bi si gotovo rad za ta dan kako boljšo stvar napravil. Naše drage nam slovenske domovine polentar nikdar ne bo imel v svojih rokah. V naših srečih gori ljubezen za našega presvitlega cesarja in za našo avstrijsko in slovensko domovino. Naše geslo je: Vse za vero, cesarja, dom! Bog naj Italijane kaznuje za njih grdo nezvestobo. Nas pa čuva Marija in vodi Bog, Gospod vojnih trum, in zmaga mora biti naša. Zato nam Bog pomagaj!

Slovenski vojaki na koroških planinah vse Slovence in Slovenke iskreno pozdravljamo! Ant. Kaučnik iz Zavodnje pri Šoštanj; Anton Planinc iz Vranskega; Urban Koncl iz Marenberga; And. Ovčjak iz Topolšice pri Šoštanj; Anton Ošlak iz Mislinje.

185 mrličev pred eno postojanko.

Janez Sedlašek iz Št. Vida pri Ptujju nam piše dne 11. aprila z italijanskega bojišča:

Polentariji postajajo vedno bolj in bolj žalostni in otožni. Ne slišimo iz njih strelskih jarkov več tistega prepevanja, kakor ob začetku vojske. Ne slišimo več tiste sanjarske pesmi o Trstu, katero so najraje prepevali. Njihove sanje po Trstu in po naših prelepih slovenskih deželah se jim razblinjajo. Upanje, da nam prederajo koroško fronto, jim je splavalo po vodi. Izprevideli so, kaj smo Avstrijci, posebno mi Slovenci, in da se z nami ni dobro šaliti. Odbili smo dosedaj vse srdite napade laških izdajalcev ter jih prav pošteno naklestili. Nekega dne smo šteli italijanske mrličev pred našimi žičnimi ovirami ter sem jih naštel samo pred našo postojanko 185. Boji se še vedno vršijo. Polentariji še vedno naskakujejo našo fronto, ali s tistim veseljem, kakor prej, sedaj ne več. Niti do naših žičnih ovir se ne morejo približati. Tem hujša pa je njihova artilerija, da s srditimi ognjem zakrije onemoglost svoje pehote. Vsak dan pade pred nami do 300 sovražnih izstrelkov različnega kalibra. S posebno ljutostjo strelja verolomnik na lepo kapelo, katero so to zamo postavili. A Marija jo varuje, da jo ne poruši sovražna granata. V to kapelo hodimo k spovedi in k sv. obhajilu. — Bralcem „Slovenskega Gospodarja“, Sentvidčanom in vsem slovenskim Haložanom iskrene pozdrave!

Na koroških sneženih planinah.

Z italij.-koroške meje se nam piše dne 10. malega travna 1916:

Moj bojni stan se nahaja čez 2000 m visoko,

na še z debelim snegom pokritih skalah, kjer imam službo opazovalca.

Ta nova moja služba je zame nekaj posebnega. Opravljati jo mora le kaka zvitica butica. Ali zame je to zares veliko veselje, opazovati te polentarske črne sence, ki se plazijo po skalovju, kakor gadje, ki prežijo na vsako sled, kje bi se dalo Avstrijem kaj škodovati.

Ali te izdajalske grdune moje oko takoj najde, čeravno se po mačje potuknejo in hočejo priplaziti v naše obližje. Če jih opazim, kar »halo!« po telefonski žici in že zagromi naš »Janža« top — in voj polentariji se vale navzdol v pogubni prepadi.

Mnogo so se trudile te izdajalske laske pošasti. Skušali so na vse načine, z vsemi pripravami in še celo tudi s smradljivimi bombami, si napraviti pot v lepo Koroško, še boj pa so se mu sline cedile po zeleni Štajerski, ali vse je bilo zaman. Mi slovenski topničarji smo mu podpisali in mu podelili pobežni list in smo ga zapečatali s trdimi jeklenimi granatami, tako da ne bo več po drugega k nam hodil. Po domače se to pravi, oa smo ga dobro namlatili. Polentar je moral zapustiti več svojih kačjih zaleg. Jaz pa skrbno opazujem, da mi nobeden Lah ne pride v obližje in tudi nobenemu ne prizanašam. Godi se meni kot mojim tovarišem dobro, čeravno je še zima in debel sneg, vendar nas včasih solnce obišče ter razveseli s svojimi zlatimi žarki. Imam pa tudi upanje, da nam kmalu zasiže žarek miru. Mi bomo trdno stali do zadnjega na bojišču na belih sneženih visočinah, mogoče tudi na njih enkrat vstanemo in se povrnemo k nebeški trumi.

Iskrene pozdrave! Jakob Milnar, opazovalni podčastnik; Ignac Franc, korporal iz Ptujja; Rud. Greif, predmojster iz Gornjega Dupleka; Franc Bagar, vojaški sel od Sv. Jurija ob Ščavnici; Franc Breznik od Sv. Ane na Krembergu; Andrej Šepetauc iz Spielfelda nad Mariborom; Anton Vivod iz Slov. Gradca in Franc Ivanuš iz Ptujja.

Rusko bojišče.

Na ruskem bojišču je razmeroma mir. Iz notranjosti se javlja, da so vpoklicani v Rusiji zopet novi letniki pod orožje.

Rusija pred važnimi dogodki.

Iz Kodaņa se poroča: Odbori ruskih vojnih industrijalcev so izdali poziv na delavstvo, v katerem opozarjajo na potrebo skrččenja brezdelnih praznikov, ker stoji Rusija pred važnimi in odločilnimi dogodki.

Slovenski ulanec v Voliniji.

Vojak-ulanec Josip Juger od 5. ulanskega polka (polkovni štab) vojna pošta 57, piše dne 2. aprila svojim starišem v Borech pri Sv. Križu na Murškem polju:

Najprisrčnejša zahvala za poslano. Najbolj me je razveselil tobak, ker ga letos manj dobivamo koleni. Tu ne dobimo drugega ko cigare, a še te so silno drage, kakor je sploh pri teh židih vse drago; tako n. pr. stane 1 kg sladkorja 1'60 K, 1 liter petroleja 1'60 K, 1 pol litra ruma 5 K itd. Veseli me, da še vendar najdete toliko časa, da pošljete svojemu sinu v 1200 km oddaljeno Volinijo, kar rabi in se mu povrh tako pogosto pišete. Dragi sestrici! Vajune kartice čitam vedno z največjim veseljem in vsikdar se mi zdi, ko prebiram novice, ki mi jih redno sporočate, da sem v krogu domačih. Saj tu nimam nikogar, s katerim bi se lahko razgovarjal v mili materinščini.

Vprašate, kako se mi godi in kaj delam. Imam še precej dobro. Vreme je krasno-spomladansko. Hrana je zadostna in dobra. Tu intam pride tudi pečenka na mizo. V takem izobilju seveda ne živimo več ko lansko jesen, ko smo Ruse tirali iz Galicije in Volinije. Takrat je bila pečenka naša vsakdanja jed. Pri svojem begu namreč Rusi niso imeli niti toliko časa, da bi mogli vzeti vse s seboj ali vsaj uničiti. Cele kope svinj in perutnine so se podile in potikale po polju. Mi jih seveda nismo gledali, temveč pridno lovili in klali. Meso smo pojedli, mast pa si shranili v sodčke. Še sedaj nam pride prav. Ker je ljudstvo većinoma pobegnilo z Rusi, bomo morali poljsko delo opraviti mi kakor že lansko jesen. Velikanska polja moramo zasaditi s krompirjem, posejati z ovsem in drugimi poljskimi pridelki. Vse delo se bo